

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ
ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ
ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਜੇ.ਸੀ. ਬੇਦੀ, ਜੇ.
ਮੈਸਰਜ਼ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ-ਰਾਮ ਚਰਨ,—
ਬਨਾਮ
ਕਰਮ ਚੰਦ ਸਾਹਨੀ ਅਤੇ ਹੋਰ।—ਜਵਾਬਦਾਰ
1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 447-ਡੀ.
15 ਸਤੰਬਰ 1966 ਈ

ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ (1925 ਦਾ XXXIX) - ਐੱਸ. 57 ਅਤੇ 213—ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀ ਵਸੀਅਤ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੋਬੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਮਰੱਥ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 57 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ), ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ, 1925 ਦੀ ਧਾਰਾ 213 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਬੰਗਾਲ, ਮਦਰਾਸ ਅਤੇ ਬੰਬਈ ਦੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸੰਪਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੰਦੂ, ਬੋਧੀ, ਸਿੱਖ ਜਾਂ ਜੈਨ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀ ਦੋਵੇਂ ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਖੇਤਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ, ਧਾਰਾ 213, ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਸਖ਼ਤੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਸੀਅਤ, ਨੱਥੀ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਤੇਜ ਕੌਰ (1) ਨੂੰ ਪਛਾੜ ਦਿੱਤਾ।

1908 ਦੇ ਐਕਟ V ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਪੀ ਕੇ ਬਾਹਰੀ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 4 ਜੂਨ, 1965, ਮੁਦਈ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ 17 ਅਗਸਤ, 1965 ਨੂੰ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਆਉਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ.

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ

1. ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਮੁਦਈ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ। ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ 88,151 ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਰਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 1 ਵੱਲੋਂ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਕਤ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰੋਬੇਟ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਨਹੀਂ ਲਏ ਗਏ ਸਨ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਨੇ 4 ਜੂਨ, 1965 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ

1 ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਗਰੇਵਰ ਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ, ਜਿਸ ਨੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਉਸ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਸੀਅਤ ਦਾ ਪ੍ਰੋਬੇਟ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨੁਕਤਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, 27 ਜਨਵਰੀ 1966 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਵੱਡੇ ਬੈਚ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

2. ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 213 ਅਤੇ 57 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਣੇ ਹਨ।

"213(1) ਨਿਆਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਰ ਜਾਂ ਲੀਗੇਟੀ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਪ੍ਰੋਬੇਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨੱਥੀ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦੇ ਨਾਲ।

(2) ਇਹ ਧਾਰਾ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਵਸੀਅਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੰਦੂ, ਬੋਧੀ, ਸਿੱਖ ਜਾਂ ਜੈਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਵਸੀਅਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਸੀਅਤਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ (ਬੀ) ਸੈਕਸ਼ਨ 57 ਦਾ।"

"57. ਇਸ ਭਾਗ (ਭਾਗ VI) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਜੋ ਅਨੁਸੂਚੀ III ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ੋਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ-

(ਏ) ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੰਦੂ, ਬੋਧੀ, ਸਿੱਖ ਜਾਂ ਜੈਨ ਦੁਆਰਾ, ਸਤੰਬਰ 1870 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜੋ ਕਿ ਉਕਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਉਪ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਅੰਦਰ, ਸਾਰੀਆਂ ਵਸੀਅਤਾਂ ਅਤੇ ਕੋਡੀਸਿਲਾਂ ਨੂੰ। ਮਦਰਾਸ ਅਤੇ ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ ਨਿਆਂਇਕ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਆਮ ਮੂਲ ਸਿਵਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ, ਅਤੇ

(ਬੀ) ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸੀਅਤਾਂ ਅਤੇ ਕੋਡੀਸਿਲਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਜਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ; ਅਤੇ

(c) ਪਹਿਲੀ ਜਨਵਰੀ, 1927 ਨੂੰ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੰਦੂ ਬੋਧੀ ਸਿੱਖ ਜਾਂ ਜੈਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸੀਅਤਾਂ ਅਤੇ ਕੋਡੀਸਿਲਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਧਾਰਾਵਾਂ (a) ਅਤੇ (b) ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਵਿਆਹ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵਸੀਅਤ ਜਾਂ ਕੋਡਿਕਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।" ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ 'ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ' ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਧਾਰਾ (a) ਧਾਰਾ 57 ਦੀ ਧਾਰਾ 213 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ , ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਬੰਗਾਲ ਮਦਰਾਸ ਅਤੇ ਬੰਬਈ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਸ਼ਾਮਲ ਜਾਇਦਾਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ ਧਾਰਾ 57 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀ ਦੇਵੇਂ, ਬੋਧੀ, ਸਿੱਖ ਜਾਂ ਜੈਨਾ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਖੇਤਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ, ਧਾਰਾ 213 , ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਕਠੋਰਤਾ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੇਮ ਨਲਿਨੀ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਈਸੋਲੀਨ ਸਰੋਜਬਾਸਿਨੀ ਬੋਸ , ਏਆਈਆਰ 1962 ਐਸਸੀ 1471 ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ , ਪਰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਕ੍ਰਿਸਟੀਅਨ ਸਨ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 57 ਵਿੱਚ ਸਹਿਮਤ ਹੈ। ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ) ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 213 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਲਝਣਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 57 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਉਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਚ ਲਏ ਗਏ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਕਾਰਨ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਮੁਸ਼ਕਲ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ । ਤੇਜ ਕੌਰ 1961-63 ਪੁਨ

ਐਲਆਰ 473 = (ਏਆਈਆਰ 1961 ਪੰਜ 509) ਪਰ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਫਲਸੌ ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੀ) ਰਾਮ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ, 1962-64 ਪੁਨ ਐਲਆਰ 265 = (ਏਆਈਆਰ 1962 ਪੰਜ 382) ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਭਿੰਨ, ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਚਲਾਈ ਜਾਂ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਬਾਰੇ ਦਾਅਵਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੋਬੇਟ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰਿਸ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪ੍ਰੋਬੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ, 1961-63 ਪੁਨ ਐਲਆਰ 473= (ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1961 ਪੰਜ 509) ਵਿੱਚ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਫਲਸੌ ਜੇ. ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਗਨਸ਼ਾਮਦੇਸ ਬਨਾਮ ਗੁਲਾਬ ਬੀ ਬਾਈ, ਆਈਐਲਆਰ 50 ਮੈਡ 927 = (ਏਆਈਆਰ 1927 ਮੈਡ 1054) (ਐਫਬੀ) ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਬੈਂਚ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮਦਰਾਸ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਵਿਖੇ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਵਸੀਅਤ ਪੱਖੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਕੋਈ ਚਿੱਠੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮਦਰਾਸ ਕੇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 57 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 213 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਰਾਮ ਚੰਦ ਦੇ ਕੇਸ, 1962-64 ਪੁਨ ਐਲਆਰ 265 = (ਏਆਈਆਰ 1962 ਪੰਜ 382) ਵਿੱਚ ਫਲਸੌ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਜੈ ਲਾਲ ਜੇ ਨੇ ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਏਆਈਆਰ 1934 ਲਹ 599 ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ 1965 ਡੀਏ 24-9-1965 (ਪੰਜ), ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਵਿੱਚ ਸੀਆਰ ਨੰਬਰ 340-ਡੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 213 ਅਤੇ 57 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਰਸਰੀ ਨਜ਼ਰ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਜੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ ਗਲਤ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਏਆਈਆਰ 1934 ਲਹ 599 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ।

3. ਫਾਲਸੌ ਜੇ. ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਪ੍ਰੋਬੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ

4. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ

Jatinder Singh, Translator

ਡਿਸਕਲੇਮਰ (ਬੇਦਾਅਵਾ):-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।